

DE GEDEUKTE PAPLEPEL

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN

In een groote zaal stonden lange tafels en op die lange tafels waren allerlei voorwerpen uitgespreid: vorken, lepels, messen, glazen, vazen, bekers en nog een heeleboel dingen meer. 't Was heel stil in die zaal, niemand scheen op al dat moois te letten.

„Hè, hè”, zuchtte een groote sauslepel, „wat vind ik het hier ijselijk vervelend. Toe, laten we elkaar eens wat vertellen”.

„Mij goed”, begon een likeurglaasje. „Ik ben een ding van ervaring en heb al heel wat beleefd.”

„Maar toch zeker niet zooveel als ik”, sprak een koperen kandelaar. „Ik ben al meer dan honderd jaar oud.”

„Begin jij dan maar te vertellen”, klonk het piepstemmetje van een suikervaaasje.

„Dat wil ik wel”, zei de kandelaar. „Ik stond reeds in de slaapkamer van den overgrootvader van meneer Willem”.

„Meneer Willem?” vroeg een nieuwerwetsch bloemvaaasje.

„Je weet toch wel, dat we hem allemaal toebehooren. Hij is verleden jaar naar Amerika gegaan en nu is zijn vader gestorven, zonder dat hij er bij tegenwoordig was. Nu staan we hier allemaal om verkocht te worden”. De kandelaar moest van aandoening even ophouden. „Maar om verder te gaan, ik stond dan in een heel ouderwetsche slaapkamer. Iederen avond werd ik gebruikt, want gas of petroleum of electriciteit bestond nog niet. Mijn mevrouw was erop gesteld, dat ik blonk en glom als een spiegel”. „Net als ik”, riep een lampje, dat in een vergeten hoekje geplaatst was.

„Als je over glimmen spreekt, dan moet je mij hebben”, zei een zilveren soeplepel.

„Och wat, kijk mij dan eens”, riep een gouden mosterdlepeltje.

„Toe kibbelen jullie nu niet. Al jullie glans is immers niets vergeleken bij ons geschitter”, zei een hooghartige flacon. „Ik heb alle kleuren van den regenboog”, beweerde een kristallen zuurstel. „En kijk naar ons”, riepen twaalf theelepeltjes uit hun pluchen étui. „Of naar ons”, krijschten twee presenteer-trommeltjes. 't Werd

een leven van belang, ieder pochte op zichzelf en minachtte zijn buurman. Alleen een klein zilveren paplepeltje, vol deuken, zweeg stil en keek bedroefd om zich heen.

„Jij bent zeker in geen jaren gepoetst”, smaalde een groote vleeschvork.

„Nee”, zuchtte het lepeltje, „kleine Wim at met mij en daarna nooit meer iemand”.

Te midden van het geschetter en gerinkinkel ging de deur open en een deftige huisknecht kwam binnen met een klein, oud vrouwtje.

„Ik mag van meneer Wim een herinnering uitzoeken. U weet wel, dat ik hem als kleine jongen heb verzorgd. Ik heb hem in slaap gewiegd, ik voerde hem pap, ik leerde hem lopen, ik.... o, ik hield zooveel van hem”. Er viel een traan op den grooten, zilveren sauslepel. „Zoek maar wat heel moois uit, moedertje, je hebt het verdiend”, zei de huisknecht op hartelijken toon.

Het vrouwtje liep langs de lange tafels en zocht, en zocht. De groote soeplepel deed zijn best om toch maar te glimmen. Wat zou het een eer zijn, hier te midden van al die praatmakers uitverkoren te worden. Maar de sauslepel glom nog mooier en de eetlepels en de theelepels glommen ook van belang. Een groote zilveren beker keek onafgebroken naar den huisknecht. Gelukkig, hij trok toch de aandacht. De huisknecht nam hem in zijn hand en greep naar een doek, waarmee hij hem nog eens extra opwreef. „Nu moedertje, wat zeg je hiervan? Zoo iets op je tafel in je voorkamertje!” Bewonderend keek het vrouwtje naar het glinsterend kleinoord, toen schudde ze het hoofd en sprak: „Mooi is ie, maar hij doet me niet aan kleinen Wim denken”. En ze ging weer verder. Een kristallen fruitschaal schitterde juist in het zonnelicht, zoodat oude Stijntje (zoo heette ons moedertje) er wel naar kijken moest. En de fruitschaal flonkerde en trilde van opwinding. Zij was de schitterendste. „Daar heb je zin in, hè”, lachte de knecht. „Die is schatten waard” vervolgde hij. „Nee, die begeer ik ook niet”, klonk Stijntjes ernstige stem. Weer ging ze voort, al maar zoekend. Daar stond ze naast den ouden, koperen kandelaar. Even toefde ze. „Wim kon er zich zoo mooi in spiegelen. Ik poetste hem tot hij blonk als goud”. De kandelaar keek uitdagend om zich heen. Hij werd voorgetrokken boven al die lawaaimakers. Hij had immers ook een verleden.

„Neem hem Stijn, oud hoort bij oud”, drong de huisknecht

aan. „Houden? Nee, ik denk er niet aan. Ik zoek iets, wat kleinen Wim heeft toebehoord”. Weer dwaalden haar blikken langs de schitterende uitstalling. Karaffen, schalen, vazen, glazen en glaasjes schitterden om strijd. En de gouden en zilveren voorwerpen glommen, alsof ze gepoetst waren voor een koningsdisch. Had het oudje dan geen oog voor die pracht? Eindelijk, ja hoor, daar strekte zich de bevende hand uit. Ze nam den grooten vleeschvork met het zilveren heft in de hand. „Natuurlijk ik ben mooi en sterk”, dacht de vleeschvork en triomfantelijk keek hij in de zaal rond. „Ze zagen het toch allemaal wel dat hij in Stijntjes hand rustte”.

„Och help me even, daar ligt ie, daar”, riep Stijntje plotseling met verheugde stem. De huisknecht schoot toe en vroeg: „Dat zilveren suikermantje of die kristallen peperbus?” „Nee geen van die twee. Ik bedoel het paplepeltje, het paplepeltje van Wim”.

„Dat gedeukte ding, dat ik juist in dien hoek wegstopte?” vroeg de knecht verbaasd.

„Ja, ja, dat”. Over de gerimpelde wangen vielen een paar tranen, toen ze het lepeltje in ontvangst nam.

„Dat lepeltje heeft een geschiedenis”, fluisterde ze.

„Een geschiedenis?”, vroeg de knecht nieuwsgierig. „Toe vertel dat eens”.

Oude Stijntje wreef zich met de hand over het voorhoofd. „Ik zie hem nog zitten in zijn kleine stoeltje in de speelkamer. Hij was erg uit zijn humeur, want hij mocht voor straf niet binnen eten, omdat hij iederen keer zijn lepeltje liet vallen. „Ik wil niet eten Stijntje, ik wil toch niet eten”, pruttelde hij. Verdrietig keek ik hem aan. Het speet mij zoo, dat hij vaak zulke driftbuien had. „Daar gaat mijn lepel”, riep hij opeens en hij zwaaide zijn lepel over de tafel heen.

„Raap op Wim”, zei ik streng. Ik liep op hem toe, hij wou weg loopen. Maar opeens bleef hij verschrikt staan.

„Stijntje, ik trap erop!”

„Waarop?”, vroeg ik boos.

„Op mijn lepeltje!” Zijn lipje trilde en snikkend wierp hij zich in mijn armen.

„En ik kreeg het van mama, hè Stijntje?”

„Ja Wim”, van mama, die nu in den hemel is”. „Is het stuk, Stijntje?”

Hij durfde het eerst niet op te rapen.

„Nee Wim, het is gedeukt!”

„Kan dat eruit, Stijntje?”

„Ik vrees van niet, mijn jongen”.

De deuk is erin gebleven. Als Wim een booze driftbui had, hoefde ik hem maar te herinneren aan zijn gedeukte paplepeltje.

„Begrijp je nu man, dat dit lepeltje mij meer waard is, dan al dat goud en zilver en kristal?”

„Ja Stijntje”, sprak de knecht aangedaan.

Vlug liep Stijntje weer de tafels langs en de zalen door. Ze hoorde niet, dat al het zilver- en glaswerk rinkinkelde van verontwaardiging. Ze voelde zich rijk en gelukkig, omdat ze een blijvende herinnering had aan kleinen Wim.

